

VERSLAG REIS VAN MTAKUJA TANZANIA JULI 2013

Na een hele lange tijd gedacht te hebben aan de reis die ik zou gaan maken was het op **18 JULI** eindelijk zover. Een beetje voorbereid was ik wel, na een weekeindje oefenen en kennismaken met het team bij Anne en Karlien.

's Ochtend om half 7 stonden we op Schiphol met een heus uitzwaai comité.

Het was de eerste keer dat ik een intercontinentale vliegreis ging maken maar ik was in de ervaren handen van vijf doorgewinterde MCC leden. We hadden een goede reis en werden in Kilimanjaro opgehaald door onze "eigen" chauffeur Gilliard.

In Moshi, de dichtstbijzijnde stad haalden we het 7e teamlid Emile op en we arriveerden ongeveer 23.00 uur bij de suikerrietplantage waar voor ons nog een lekker hapje klaarstond. De kamers werden verdeeld en we gingen snel naar bed.

09:50 Los Angeles	KL 0601	9:10
09:50 Curacao	KL 0735	9:10
09:55 Manchester	EZY 1832	9:28
09:55 Florence	KL 3413	6:10
09:55 Quito	KL 0751	9:10
10:00 Vilnius	OV 5012	9:23
10:00 Barcelona	VY 8301	9:12
10:00 Strasbourg	KL 2043	6:10
10:00 Houston	KL 0661	9:10
10:00 Edinburgh	DL 9633	9:10
10:00 Bologna	DL 9576	6:10
10:00 Brussels	KL 1723	6:10
10:05 Birmingham	BE 0102	9:10
10:05 Kilimanjaro	DL 9349	9:10
10:05 Sao Paulo	KL 0791	9:10
10:05 Newcastle	KL 0957	9:10
10:05 Manchester	CI 9369	9:10
10:05 Gothenburg	MH 9211	6:10
10:05 Toulouse	DL 9675	6:10
10:05 Barcelona	DL 9602	6:10
10:05 Berlin Tegel	KL 1823	6:10
10:10 Houston	UA 059	9:24
10:10 Vienna	OS 372	9:10
10:10 Manston	KL 1519	9:10

De volgende dag (**19 JULI**) zagen we pas hoe de omgeving van ons verblijf eruit zag en dat was niet mis. Prachtige omgeving en verzorgde tuin. Aapjes die met tientallen gelijk van boom tot boom sprongen maar je verder wel met rust lieten, wat ik persoonlijk wel prettig vond. Het ontbijt en diner waren elke avond in het restaurant aan een lange tafel en lekker buiten. Om een uur of negen gingen Iris, Anne en Karlien naar het ziekenhuis om een gesprek met de directeur

te hebben. Wij gingen er een uurtje later achteraan en kregen een soort van rondleiding. De bedoeling was dat wij een muur zouden beschilderen met schoolbordverf zodat de kleine patiënten daar lekker op konden tekenen. Dit had echter nogal wat voeten in de aarde en moest eerst besproken worden, we mochten de volgende dag terugkomen. Met de lunch waren we weer terug op ons logeeraadres en arriveerden de ontbrekende drie leden van ons team, (te weten Caroline, Leanne en Marloes) we waren compleet.

's Middags met vier vrouwen (Caroline, Sonja, Marloes en Maartje) in het plaatselijke busje naar Moshi. Dit werd een gedenkwaardige reis..... Busje, Toyota High ace, met 20 man op weg. Sonja voelde de zijkant bewegen, best spannend allemaal. In Moshi veel koopwaar op de grond en erg veel stof. Terug maar een taxi genomen. 's Avond een prachtig spel "Who is

the Man" o.l.v. Emile gespeeld, erg leuk en bijzonder voor het groepsgevoel, kortom een uiterst gezellige avond.

Op **20 JULI** zijn we na wederom een lekker ontbijt naar het ziekenhuis gegaan om te kijken of we mochten schilderen. We werden leuk ontvangen door Lucy de hoofdverpleegkundige en mochten schilderen, dit dus maar gauw gedaan. Het was erg stil op de kinderafdeling er

lagen maar een paar kinderen in eenpersoons stalen bedden waarop het kind samen met hun moeder. De hele verdere dag zijn we met zijn allen bezig geweest de dag van morgen voor te bereiden. Medicijnen uittellen en in zakjes doen. De dokters onder ons zochten uit welke dosering bij welk gewicht hoorde en schreven dit allemaal keurig op. Vervolgens was er een teammeeting met vragen als : Hoe kom je bij MCC? Wat kom je brengen? Wat kom je halen? Waar raak je van in de stress en heb je een speciale

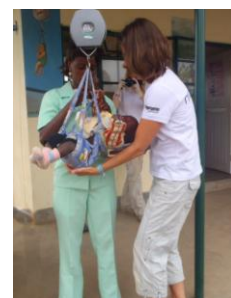
gebruiksaanwijzing waarmee we rekening moeten houden? Na weer een heerlijk diner gingen we vroeg naar bed want morgen zou onze missie echt beginnen en moesten we allemaal om 6.30 uur op.

21 JULI om 6.30 uur opstaan, wat geen punt was want de Iman had ons al veel eerder gewekt. Om 7.00 uur ontbijt en vervolgens de auto inruimen, alle medicijnen moesten in dozen op het dak en vervolgens een zeil eroverheen. Acht uur rijden en om half 9 waren we op onze eerste check plek. Daar aangekomen maakten we kennis met de vertalers die samen met ons ging zorgen dat de aanwezige kinderen gecheckt gingen worden de komende tijd. Van heinde en verre kwamen mensen naar de checkplek toe. Er was een soort van dorpsomroeper de dorpen

langs geweest om de mensen uit te nodigen naar ons toe te komen. Een hoogtepunt was de hernieuwde kennismaking tussen Anne en Hamza. Een blind jongetje van 5 jaar die vorig jaar nog niet liep en nu met een looprekje naar Anne toe kwam lopen, een ontroerend gezicht. De carrousel ging vandaag van start. Sonja en Marloes bemanden de apotheek, Hedwig en Emile deden deze eerste dag het bloed prikken en zelf zat ik bij het meten en wegen. De

dokters onderzochten de kinderen Deze eerste dag zagen we 130 kinderen tussen 1 maand en 10 jaar. Om kwart over 5 waren alle kinderen aan de beurt geweest en braken we op.

We kregen ook bezoek van Gerbert Rieks, projectleider van FD Kilimanjaro (de vragende organisatie) die ervoor zorgt dat iedereen kan werken zoals het bedoeld is.

In de avond kwamen we, als team, weer bij elkaar om de hoogte en dieptepunten van de dag te bespreken. Toen ik in bed lag merkte ik dat er wel 10.000 beelden door mijn hoofd spookten en dat ik daar moeilijk van los kon komen. Het doet

wel wat met je dit gebeuren!

De tweede checkdag, **22 JULI**, gaat het opbouwen van de carrousel veel vlotter en krijgen de verschillende posten al iets meer routine. Vandaag kwamen er schoolklassen met hun juf of meester. Deze kinderen stonden braaf onder een boom in de schaduw

te wachten. Zonder vechten, vervelend worden, duwen of trekken! Voor een juf in Nederland werkelijk een openbaring! Complimenten voor de kinderen in Tanzania. Er was een heel klein

baby'tje met zijn moeder, na onderzoek bij een van de dokters bleek dit kindje hoogstwaarschijnlijk blind, dit zijn dingen die er dan wel inhakken. Natuurlijk weet je dat dit ook in Nederland gebeurt maar toch... De temperatuur in Tanzania was heel goed te doen, een graad of 28, in

Nederland was het heter hebben we begrepen.

's Avonds boerenbridge geleerd van onze spelletjestycoon!

De derde en tevens laatste dag, **23 JULI**, op deze plek begon met een schrikeffect... Er

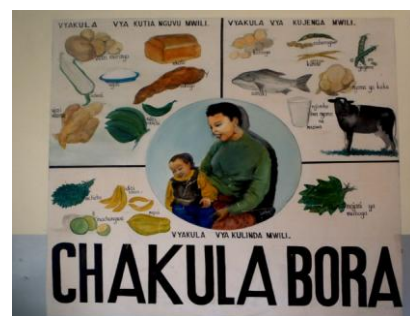
stonden geen kinderen te wachten toen we aankwamen, dit was ongebruikelijk. Gelukkig kwamen ze later vanuit de omliggende dorpen naar ons toe! We zitten nu op ruim 400 kinderen. Er wordt vandaag een Masaï kind doorgestuurd naar het ziekenhuis, zij is ernstig ziek en na gedegen onderzoek wordt besloten haar op te laten nemen in het ziekenhuis. Er moet dan wel vervoer geregeld worden want het is te ver om te lopen. Wat me steeds weer opvalt, is de zorgvuldigheid waarmee gewerkt wordt, van alle kinderen wordt gedegen notie genomen. Vandaag krijgen we ook bezoek van CCRBT, zij begeleiden kinderen die op de een of andere manier een handicap hebben en kijken verder of er hulpmiddelen nodig zijn en aangeschaft kunnen worden. Dit was mijn laatste dag

bij meten en wegen, inmiddels kunnen Elisabeth en Isdory het zelf!

Op woensdag **24 JULI** gaan we naar de nieuwe locatie waar een gezondheidscentrum is gebouwd en waar een voorzichtig begin is gemaakt met het bedrijven van landbouw. Het zag er allemaal verzorgd uit en er was

stromend water! Op deze plek wordt ook voorlichting over goede voeding en verzorging gegeven. Er was een wisseling in de carrousel gepland en ik zat nu met Sonja in de apotheek.

Marloes ging bloedprikken en Hedwig ging bloedprikken en hield het meten en wegen in de gaten. De dokters gingen door met hun nooit aflatende

zorg. Vandaag waren de Masaï mensen uit het dorp Remiti uitgenodigd. Zij spreken hun eigen taal, Maa geheten. Kenden we net een paar woordjes Swahili moeten we Maa leren!! We waren in de middag wat vroeger klaar dan anders en Mozes nodigde ons uit zijn dorp te komen bekijken. Dat was een schokkende ervaring, voor mij tenminste. Mensen leven in lemen hutjes met twee compartimenten waar geen daglicht komt, geen tafel stoel of kast is,

niet eens ene plankje om spullen op te zetten. Aan een gespannen touwtje hangt de kleding van de bewoners. Buiten wordt op een vuurtje in een pan eten gekookt en voor elk gezinslid is een bord en een beker. Als je dan denkt aan wat je zelf thuis bezit, krab je je wel even achter de oren. Gelukkig wel veel blije kinderen gezien.

De donderdag (25 JULI) waren er aanvankelijk geen kinderen om te checken. Karlien stelde toen voor een hek te maken rond het gezondheidscentrum zodat de dieren de producten niet op konden eten. Wij gingen dapper aan de slag toen er houtaanvoer was. Ondertussen vroeg Iris Marloes en mij mee te gaan naar het schooltje. Ook daar gaan je ogen wel even open. Ongelooflijk om te zien met hoe weinig materialen er daar onderwijs wordt gegeven. Ik moest steeds maar aan mijn eigen situatie op mijn Nederlandse school denken. De kinderen krijgen tussen de middag een

maaltijd op school. Voor sommigen kinderen is dit de enige maaltijd per dag. FD Kilimanjaro heeft ervoor gezorgd dat er bij de school een nieuw toiletgebouwtje kwam. Op de ontstane biogassen wordt dan weer gekookt. Ook is men bezig een schooltuin aan te leggen en is er een waterput geslagen.

Duidelijke vooruitgang dus op deze plek

De vrijdag daaropvolgend (26 JULI) begon Karlien met een gesprek in de kring. De kring was trouwens iets dat vaker gebeurde aan het begin en eind van een dag. Zij hield een warm pleidooi voor het laten groeien van landbouwproducten hetgeen alleen maar mogelijk was als er geen dieren op het terrein kwamen. Het was haar gisteren tegengevallen dat de Tanzanianen ons niet kwamen helpen met het hek. Het was een doodstille kring waarin een ieder met zijn

gedachten bezig was. Karlien kreeg bijval van William (een van de vertalers) die vertelde dat hij vond dat we met zijn allen en met ons hart moesten werken aan de opbouw van deze plekken in Tanzania. Een zeer ontroerend moment waar we een beetje van van slag waren! Later werkten we gezamenlijk aan het hek, het had dus effect! Vandaag zat ik bij het bloedprikken. Iets wat ik eerst niet durfde maar gaandeweg de week eigenlijk alles wilde leren en daar hoorde bloedprikken ook bij.

Zaterdag (27 JULI) was de laatste checkdag en dat was te merken want de meeste kinderen waren al bij ons geweest. Wij hadden voor alle helpers en vertalers een klein cadeautje meegenomen en zij hadden om ons te bedanken bedacht dat we alle tien een boom mochten

planten. Zo bijzonder dat er nu tien bomen in

Mtakuja groeien die geplant zijn door leden van het MCC team! Als klap op de vuurpijl was er een Afrikaanse band met zang en dans. Maar ik moet toegeven.... Wat zij met hun heupen kunnen halen wij bij lange na niet.

Zondag (28 JULI) was een rustdag, sommigen gingen naar huis, anderen gingen nog een safari doen en vijf diehards gingen nog 90 kinderen checken op een nieuwe plek.

Tenslotte van mijn kant een woord van dank voor mijn 9 teamleden die met elkaar en met de Tanzanianen voor een onvergetelijke ervaring hebben gezorgd die ik nooit zal vergeten

Maartje Lieman

